

-1

Μάριος Καρακατσάνης

Πόσο σημαντικά μπορεί να είναι τα παιδικά τραύματα ενός ανθρώπου, ώστε πεθαίνοντας να φτιάξει μια δική του κόλαση; Και μάλιστα έτοιμη να καταβροχθίσει ανθρώπους, με αμαρτίες εξίσου σημαντικές όπως οι δικές του...

“Αν υπήρχε κόλαση, σίγουρα θα είχα μια θέση μέσα σε αυτήν”...

Ήταν η τελευταία σκέψη του Φρέντι λίγο πριν κλείσει τα μάτια για να κοιμηθεί. Μια σκέψη που πολλές φορές τον οδηγούσε σε εφιάλτες τόσο αληθοφανείς, που τον έκαναν να ξυπνά ουρλιάζοντας.

Πολλές φορές αναρωτιόταν αν υπήρχε ο διάβολος, τι γλέντι θα έκανε με την ψυχή του. Αν και τον βασάνιζε αυτή η σκέψη κάθε φορά λίγο πριν κοιμηθεί, το επόμενο πρωί, ξυπνούσε σαν να μη συνέβαινε τίποτα, επαναλαμβάνοντας με κάθε ευκαιρία πράξεις που ποτέ δεν θα τολμούσε να της εξομολογηθεί σε κανέναν.

Έτσι έγινε κι εκείνο το πρωινό του Δεκέμβρη, παραμονές Χριστουγέννων... Αμέσως μόλις ξύπνησε, ετοίμασε έναν καφέ και ύστερα ντύθηκε για να βγει έξω. Φόρεσε ένα πρόχειρο παλτό, έβαλε τα κλειδιά στην τσέπη και κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω του, κατευθύνθηκε με τα πόδια προς το εμπορικό κέντρο της πολυσύχναστης γειτονιάς του.

Δεν είχε σκοπό να ψωνίσει κάτι, αλλά του άρεσε να παρατηρεί τον κόσμο που περπατούσε ανέμελα, χαζεύοντας με ένα ηλίθιο χαμόγελο στα χείλη -όπως έλεγε πάντα- τις στολισμένες βιτρίνες των καταστημάτων.

Ακούγοντας τις Χριστουγεννιάτικες μελωδίες από τα διάσπαρτα ηχεία του εμπορικού κέντρου, αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν να παρασύρεται το καταναλωτικό κοινό και να ψωνίζει δίχως σταματημό! Πώς ήταν δυνατόν να αλλάζει τόσο πολύ η ψυχολογία του, ώστε

να ξεχνά τα προβλήματα του και νιώθοντας μία συνεχή όσο και ακατάσχετη ψυχική ευεξία, να σπαταλά χρόνο και χρήμα σε περιττές αγορές, που τις περισσότερες φορές θα αράχνιαζαν σε κάποιο πατάρι...

Οι γονείς του πάντα έλεγαν πως όλες οι γιορτές, δίχως καμιά εξαίρεση, είναι επινοήσεις συγκεκριμένων ανθρώπων, ώστε να γίνουν οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι. Γι'αυτό και ο πατέρας του, ειδικά σε γιορτές όπως Χριστούγεννα και Πάσχα και προκειμένου να μην παρασύρεται ο γιος του βλέποντας συγγενείς και γείτονες να γιορτάζουν όπως είθισται, έλεγε σε όλους ότι θα φύγουν ταξίδι, ώστε να μην τους «ενοχλήσει» κανείς, καλώντας τους σε οικογενειακά εορταστικά γεύματα. Στην πραγματικότητα όμως, όχι μόνο δεν πήγαιναν πουθενά, αλλά ο πατέρας κλείδωνε τον μικρό Φρέντι στο σκοτεινό κελάρι του σπιτιού, μέχρι να τελειώσουν όλες αυτές οι κοινωνικές αηδίες, όπως τις χαρακτήριζε! Ο Φρέντι καρτερικά μειρούσε τις μέρες που θα τελείωνε το μαρτύριό του, οι δε γονείς του έδιναν άνοστο φαγητό και νερό. Έτσι μεγαλώνοντας, συνέδεσε τις μέρες αυτές με ό,τι χειρότερο θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί κανείς...

Φεύγοντας οι γονείς του από τον κόσμο, ο Φρέντι απομονωμένος από φίλους και συγγενείς, συνέχισε να μένει στο πατρικό του σπίτι, ζώντας αποκλειστικά από ένα αρκετά μεγάλο κομπόδεμα που του άφησαν οι γονείς του μετά τον θάνατό τους. Φυσικά ήταν αρκετά

μεγάλος πια για να συνειδητοποιήσει ότι οι γονείς του, με τις τακτικές που ακολουθούσαν, ήταν υπεύθυνοι για τα ψυχικά τραύματα που διατηρούσε βαθιά χαραγμένα στην ψυχή του.

Έτσι λοιπόν κάθε φορά που ερχόντουσαν αυτές οι καταραμένες γιορτές, ο Φρέντι έβγαινε έξω και παρατηρούσε τον άγνωστο κόσμο. Ή τουλάχιστον αυτό έκανε αρχικά, όταν έμεινε για πρώτη φορά μόνος του. Μετά, άρχισε να πνίγεται από συναισθήματα κι έτσι, πραγματοποίησε αυτό που αργότερα θα ονόμαζε "*ξέπλυμα συναισθημάτων*"! Και αυτό, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από το να φέρνει ανυποψίαστους ανθρώπους σε θανάσιμες παγίδες του...

Μέχρι τώρα είχε καταφέρει να σκοτώσει δώδεκα ανθρώπους, εκ των οποίων οι επτά βασανίστηκαν μέχρι θανάτου στο υπόγειο του σπιτιού του, με σύνεργα που είχε φροντίσει να εφοδιαστεί και τα οποία αντιστοιχούσαν σε σύμβολα της εκάστοτε γιορτής. Τους υπόλοιπους πέντε τους είχε σκοτώσει επί τόπου εκεί που τους γνώρισε, καθώς οι συνθήκες δεν ήταν ευνοϊκές για να τους παρασύρει σπίτι του, όπως ήταν πάντα ο σκοπός του. Όταν τελείωνε το έργο του, περίμενε να νυχτώσει, προκειμένου να πετάξει τα πετσοκομμένα κουφάρια τους σε απόμερα σημεία, από το φορηγάκι του, έχοντας καρφωμένο πάντα ένα σημείωμα στο κούτελό τους, που έγραφε "*Το σκοτάδι είναι γιορτή...*".

Από κάποιο σημείο και έπειτα, ίσως μετά τον τέταρτο φόνο, οι τοπικές ειδήσεις κάθε φορά που χρειαζόταν

να αναφερθούν στις αποτρόπαιες πράξεις του, τον αποκαλούσαν "ο δολοφόνος των εορτών", αφού πλέον η αστυνομία είχε ανακαλύψει το μοναδικό μοτίβο που ακολουθούσε, δηλαδή το να σκοτώνει μονάχα σε εορταστικές περιόδους. Έτσι όποτε έφτανε μια τέτοια μέρα, τα μέτρα ήταν αρκετά αυξημένα από το κανονικό, αλλά ποτέ αρκετά για να τον εμποδίσουν.

Ακριβώς για τον ίδιο λόγο είχε βγει κι εκείνο το πρωινό του Δεκέμβρη. Μόνο που αυτή τη φορά είχε αποφασίσει ότι θα παραδινόταν στην αστυνομία, αφού σκότωνε το τελευταίο του θύμα, μην αντέχοντας άλλο τη μέχρι τότε ζωή που έκανε. Ήθελε ωστόσο, η τελευταία του πράξη να γίνει σε δημόσιο χώρο και να είναι όσο πιο θεαματική γινόταν!

Εντοπίζοντας τον στόχο του, άρχισε να τον παρακολουθεί διακριτικά περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να δράσει. Το καλό με τα πολυσύχναστα μέρη, ήταν ότι μπορούσες να παρακολουθήσεις κάποιον δίχως να γίνεις αντιληπτός. Μπορούσες να καθείς μέσα στο πλήθος, με τα μάτια μονάχα καρφωμένα στο ανυποψίαστο θύμα σου.

Οι επιλογές του ήταν πάντα τυχαίες. Δεν υπήρχε συγκεκριμένο μοτίβο που να ακολουθεί. Όλοι όσοι ψώνιζαν και διασκεδάζαν ήταν στόχοι στα δικά του μάτια. Βλέποντας το θύμα να μπαίνει στο κεντρικό ασανσέρ του εμπορικού κέντρου και να είναι μόνο του, ο Φρέντι άνοιξε το βήμα του κι άπλωσε το χέρι

του, για να εμποδίσει την αυτόματη πόρτα που έκλεινε.

Το εν λόγω ασανσέρ δεν είχε τζάμια στην καμπίνα του, όπως τα περισσότερα στα εμπορικά κέντρα, ούτε διέθετε τη σύγχρονη τεχνολογία. Κι αυτό επειδή το κτίσμα διέθετε μονάχα τρεις ορόφους πάνω από το ισόγειο και αυτοί ήταν εσωτερικοί, δίχως θέα ή κάτι άλλο που να αξίζει τον κόπο να παρατηρήσεις κάτι από άλλη οπτική γωνία. Οπότε οι ιθύνοντες δεν θεώρησαν σκόπιμο να επενδύσουν σε μια τόσο ακριβή αναβάθμιση από τη στιγμή που δεν υπήρχε η κατάλληλη δομή ή οι προϋποθέσεις...

Μπαίνοντας μέσα βιαστικά, ο Φρέντι χαμογέλασε ελαφρά στον άγνωστο άντρα, δίνοντας την αθώα εντύπωση ενός ανθρώπου, που απλά χάρηκε που πρόλαβε να μπει μέσα. Η πόρτα ξανάκλεισε κι ο Φρέντι βγάζοντας μια δήθεν ανάσα ανακούφισης, προχώρησε με αργά βήματα λίγο πιο πίσω από το θύμα του. Παρατηρώντας τα γεμάτα από δώρα χέρια του, κούνησε το κεφάλι ελαφρώς θυμωμένα, σκεφτόμενος ότι *κάθε* τσάντα περιείχε ουσιαστικά *κάθε* λόγο, αιτία και αφορμή για τα άσχημα παιδικά χρόνια, που είχε περάσει στο σκοτεινό υπόγειο του σπιτιού του.

Με αυτές τις σκέψεις, πάτησε το κουμπί STOP του ασανσέρ και αμέσως μετά, έβγαλε από την τσέπη του μια πλεξούδα από χριστουγεννιάτικα λαμπάκια. Τυλίγοντάς τα γρήγορα γύρω απ'το λαιμό του άντρα

που αιφνιδιασμένος όπως ήταν, δεν πρόβαλε καμία απολύτως αντίσταση, άρχισε να τα σφίγγει με όλη του τη δύναμη. Οι μυτερές πλαστικές κόχες που προεξείχαν από την πλεξούδα μπήγονταν βαθιά στο λαιμό του άντρα και πολύ γρήγορα τα ρούχα του γέμισαν με αίματα. Έχοντας πετάξει τις τσάντες που κρατούσε, αμέσως μόλις ένωσε να πνίγεται, ο άντρας προσπαθούσε απεγνωσμένα να ελευθερωθεί, μα όλες οι προσπάθειές του κατέληγαν στο κενό. Ο Φρέντι ήταν πολύ πιο ψηλός και πιο δυνατός από τον ίδιο και η απελευθέρωσή του ήταν πραγματικά ακατόρθωτο πράγμα. Μέχρι που παραδόθηκε στο απόλυτο σκοτάδι...

Αφήνοντας το άψυχο κορμί να πέσει κάτω, ο Φρέντι ξετύλιξε τα ματωμένα λαμπάκια και τα άπλωσε κατά μήκος του ασανσέρ. Έβγαλε ένα μικρό κατσαβίδι από την τσέπη του και ξεβίδωσε βιαστικά τη μπουτονιέρα του ασανσέρ, για να συνδέσει στα κυκλώματά της τα χριστουγεννιάτικα λαμπάκια. Σκοπός του ήταν να τυλίξει με αυτά το κεφάλι του άντρα και ύστερα θα τοποθετούσε στο κούτελό του το σημείωμα με τη φράση "*Σκοτεινά Χριστούγεννα*"...

Με το χρόνο να πιέζει ασφυκτικά, ο Φρέντι πολεμώντας να βρει την τροφοδοσία της μπουτονιέρας, δημιούργησε ένα βραχυκύκλωμα που τον τίναξε λίγα μέτρα πίσω. Με το ασανσέρ σταματημένο λίγο πριν τον τρίτο όροφο, ο Φρέντι σηκώθηκε αμέσως όρθιος για να συνεχίσει το έργο του. Μα αμέσως έπεσε ξανά,

νιώθοντας το ξύλινο πάτωμα του ασανσέρ να δονείται κάτω από τα πόδια του!

Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει τι είχε συμβεί... Προφανώς το βραχυκύκλωμα που είχε προκαλέσει, ελευθέρωσε την καμπίνα του ασανσέρ, η οποία τώρα έπεφτε με φόρα ξανά στο ισόγειο!

Ακούγοντας τον εκκωφαντικό θόρυβο, όλοι οι επισκέπτες του εμπορικού κέντρου, κοιτάζαν έντρομοι προς τη μεριά του ασανσέρ. Με τον τρόμο ζωγραφισμένο στα μάτια τους, αντίκρισαν τις αυτόματες πόρτες που ανοιγόκλειναν μέσα σε ένα σύννεφο σκόνης και καπνού, ενώ συγχρόνως ακουγόταν ένας ψιλός ήχος με μικρές κοφτές λάμπες φωτιάς, από τα καλώδια που κρεμόντουσαν στον αέρα.

Πλησιάζοντας όσο πιο προσεκτικά μπορούσαν, αντίκρισαν το πτώμα του άντρα πίσω από τις πόρτες γεμάτο αίματα πεσμένο στο πάτωμα, με δεκάδες σπασμένα Χριστουγεννιάτικα στολίδια σκορπισμένα γύρω του. Λίγο πιο πέρα βρισκόταν το πτώμα του Φρέντι, που κρατούσε ακόμα το κατσαβίδι στα χέρια του, ενώ το κεφάλι του βρισκόταν στραμμένο τέρμα πίσω, υποδηλώνοντας ότι είχε σπάσει ο σβέρκος από τη δύναμη της πτώσης. Από τη σκισμένη πλέον τσέπη του, ανάμεσα στα χαλάσματα και τα ερείπια, είχε πέσει το σημείωμα που σκόπευε να βάλει στο κεφάλι του θύματός του, όταν θα τελείωνε επιτυχώς το μακάβριο έργο του.

Μέσα σε ένα σύννεφο σκόνης, λάμπων φωτιάς, αλλά και μιας τεράστιας λίμνης αίματος, ο Φρέντι είχε καταφέρει πράγματι να κάνει την τελευταία του πράξη θεαματική. Μόνο που αυτή την φορά μέρος του σκηνικού ήταν και ο ίδιος!

Αμέσως ουρλιαχτά και πανικός επικράτησαν στο εμπορικό κέντρο με τους φύλακες ασφαλείας να τρέχουν προς το μέρος τους για να δουν τι είχε συμβεί. Απομακρύνοντας όσο μπορούσαν τον κόσμο από το σημείο του ατυχήματος, ειδοποίησαν την αστυνομία, ελπίζοντας να φτάσει αρκετά γρήγορα, καθώς ο πανικός κι ο τρόμος που είχαν προκληθεί, είχαν αρχίσει να ξεφεύγουν από τον έλεγχό τους. Ήταν αναμφίβολα η χειρότερη μέρα της δουλειάς τους. Μια μέρα που θα στοίχειωνε με αυτό τον τρόπο κάθε τους σκέψη λίγο πριν κοιμηθούν, όπως στοιχειώνονταν κι ο Φρέντι αναρωτώμενος αν τελικά υπήρχε η Κόλαση...

Τα τοπικά μέσα καλύπτοντας το γεγονός της χρονιάς, όπως το είχαν χαρακτηρίσει, έκαναν αναδρομές σε όλες τις δολοφονίες, δείχνοντας ξανά και ξανά το πρόσωπο του ψυχοπαθή δολοφόνου. Ψυχολόγοι έβγαιναν στον αέρα αναλύοντας το προφίλ του, ενώ συγγενείς και φίλοι που είχαν να τον δουν από την κηδεία των γονιών του, εξέφραζαν γνώμες και απόψεις προκειμένου να κερδίσουν τα δεκαπέντε λεπτά δημοσιότητας.

Ποτέ κανείς δεν έμαθε που τον έθαψαν, αφού κανένας από όλους αυτούς δεν πήγε στην κηδεία του,

εκφράζοντας κατά αυτό τον τρόπο τον αποτροπιασμό τους για τις πράξεις του.

Περνώντας τα χρόνια, η ιστορία του Φρέντι ξεχάστηκε και σύντομα η μικρή πόλη γύρισε και πάλι στην ήσυχη καθημερινότητά της. Το εμπορικό κέντρο αναβαθμίστηκε και μαζί με αυτό και το ασανσέρ του. Ένας από τους μηχανικούς βρήκε το σκονισμένο σημείωμα του Φρέντι να κείται ανάμεσα σε σπασμένα τιμέντα και κάτω από κομμένα καλώδια, ανασύροντας τα ερείπια, τη μέρα της αποκατάστασης του φρεατίου...

"Σκοτεινά Χριστούγεννα..."

...διάβασε ο μηχανικός και συνειδητοποιώντας τι είχε ανακαλύψει, τσαλάκωσε βιαστικά το σημείωμα και δίχως δεύτερη σκέψη το έθαψε βαθιά μέσα στη γη σκεπάζοντάς το με φρέσκο χώμα και τιμέντο. Και πάνω ακριβώς από αυτό το σημείο εγκατέστησε το αναβαθμισμένο ασανσέρ.

Αν και εκσυγχρονισμένο, οι υπεύθυνοι του εμπορικού κέντρου για άλλη μια φορά δε θέλησαν να εγκαταστήσουν μια καμπίνα διαφανή, καθώς το κόστος αυτής υπερέβαινε πολύ τον προϋπολογισμό. Έτσι, ουσιαστικά έφτιαξαν ένα πανομοιότυπο εμφανισιακά ασανσέρ, με σύγχρονες όμως μεθόδους και εγκαταστάσεις, ενώ στο εσωτερικό του είχαν τοποθετήσει μια κάμερα ασφαλείας, που κατέγραφε 24 ώρες το 24ωρο κάθε κίνηση.

Πλέον το εμπορικό κέντρο ήταν έτοιμο να λειτουργήσει και πάλι.

-«Το ξέρεις ότι εδώ μέσα άφησε την τελευταία του πνοή ο εφιάλτης των γιορτών;», είπε ένας νεαρός στην κοπέλα του θέλοντας να την τρομάξει.

-«Το ξέρω, δεν είναι ανάγκη να μου το θυμίζεις!», του απάντησε εκείνη ελαφρώς αδιάφορη.

-«Λένε ότι τον βρήκαν δίπλα στο τελευταίο του θύμα! Το είχε πετοκόψει και στις πληγές του είχε φυτέψει

Χριστουγεννιάτικα λαμπάκια που αναβόσβηναν, σαν ένα τεράστιο ματωμένο Χριστουγεννιάτικο δέντρο!!!», συνέχισε να της λέει ο νεαρός γουρλώνοντας τα μάτια του, για να δώσει περισσότερη έμφαση σε αυτά που της έλεγε.

-«Μη λες ανοησίες. Μπορεί να ήμουν μικρή τότε, αλλά θυμάμαι πολύ καλά τι είχε γίνει...», του απάντησε για άλλη μια φορά η κοπέλα αυτή τη φορά χαμογελώντας με τα ψέματα που άκουγε.

Το ζευγάρι κατέβηκε στο δεύτερο όροφο και κατευθύνθηκε σε ένα κατάστημα με γυναικεία ρούχα. Αν και δεν ήταν εορταστική περίοδος, το εμπορικό κέντρο πάντα είχε μια σταθερή κίνηση όλες τις εποχές του χρόνου. Φτάνοντας όμως το Πάσχα, τα καταστήματα φόρεσαν τα γιορτινά τους, έτοιμα να υποδεχτούν το αναμενόμενο κύμα του κόσμου από νωρίς το πρωί. Λαμπάδες, πασχαλινά αυγά και πολύχρωμες κορδέλες ήταν το χαρακτηριστικό μοτίβο που έβλεπες στις περισσότερες βιτρίνες. Ο κόσμος παρασυρόμενος από το γιορτινό κλήμα ψώνιζε δίχως σταματημό, από τα ρούχα που θα φορούσαν στο γιορτινό τραπέζι, μέχρι το φαγητό που θα σερβίριζαν.

Ο Τζέφρι ήταν ένας άντρας που συνήθιζε να ψωνίζει πάντα με σύνεση και μέτρο. Δεν άφηνε ποτέ τον εαυτό του να παρασυρθεί από τις διαφημίσεις ή άλλα φτηνά εμπορικά κόλπα. Όμως έκρυβε κι εκείνος το δικό του ένοχο μυστικό. Ως κρεοπώλης φρόντιζε να εφοδιάζει την γειτονιά με καλό και φτηνό εισαγόμενο κρέας,

όπως έλεγε και στους πελάτες του. Η αλήθεια όμως ήταν εντελώς διαφορετική.

Ο Τζέφρι κάθε βράδυ έβγαινε βόλτα στα σκοτεινά σοκάκια της πόλης και μάζευε όλα τα αδέσποτα σκυλιά της γειτονιάς. Τα πήγαινε σπίτι του, τα σκότωνε και αφού τα έγδερνε, πουλούσε το κρέας στους ανυποψίαστους πελάτες του καταστήματός του. Φυσικά τα επεξεργαζόταν αρκετές μέρες πριν τα προωθήσει στην αγορά, ώστε να μαλακώσει το κρέας τους, φτάνοντας σχεδόν την ούτως ή άλλως φτηνή ποιότητα του χοιρινού! Αυτός ήταν κι ο σκοπός της επισκέψεώς του στο εμπορικό κέντρο: να αγοράσει τα απαιτούμενα υλικά, που του είχαν τελειώσει, όπως σόδα, γάλα και μπαχάρια...

Μιας και δεν του άρεσε η πολυκοσμία, περίμενε πότε θα μειωνόταν η κίνηση στο ασανσέρ, ώστε να μπει εκείνος μόνος του. Εκμεταλλευόμενος τη σπάνια ευκαιρία που επιτέλους του δόθηκε, ο Τζέφρι μπήκε γρήγορα στο ασανσέρ, πάτησε βιαστικά το κουμπί του 3^{ου} ορόφου, πριν προλάβει να μπει και κάποιος άλλος και είδε με ευχαρίστηση τις αυτόματες πόρτες να κλείνουν.

Προς μεγάλη του έκπληξη, διαπίστωσε πως ο θάλαμος αντί να ξεκινά να ανεβαίνει προς τον τρίτο όροφο, ξεκίνησε να κατεβαίνει! Και μάλιστα, του έκανε μεγάλη εντύπωση καθώς γνώριζε πολύ καλά πως το εμπορικό κέντρο δεν είχε υπόγειο όροφο! Με μεγαλύτερη ακόμα έκπληξη, είδε το ψηφιακό ταμπλό

του θαλάμου να τρεμοσβήνει ασταμάτητα και στο τέλος να σταθεροποιείται αναγράφοντας με τεράστια κόκκινα γράμματα στο «-1».

Ανοίγοντας οι πόρτες, ο Τζέφρι παρέμεινε στη θέση του για λίγα λεπτά παρατηρώντας το πυκνό σκοιάδι που αντίκριζε μπροστά του αμήχανος και σκεπτικός, με το λιγοστό φως του ασανσέρ να φωτίζει ελάχιστα μέχρι ενός σημείου.

-«Είναι κανείς εδώ;» φώναξε χωρίς να βγει έξω, μα δεν πήρε καμία απάντηση.

-«Έεε, με ακούει κανείς;» φώναξε για άλλη μια φορά κοιτώντας σαστισμένος γύρω του.

Ξαφνικά άκουσε έναν περίεργο θόρυβο σαν να ανοίγουν δύο τεράστιες και βαριές ξύλινες πόρτες. Αμέσως μια πολύ λεπτή κάθετη σχισμή κόκκινου φωτός έσκισε στη μέση τη μαύρη οπτική του εικόνα, δίνοντάς του να καταλάβει ότι όντως άνοιξαν δύο πόρτες! Σύντομα οι πόρτες άνοιξαν και στο τέλος ο χώρος πλημμύρισε από το εκτυφλωτικό κόκκινο φως!

-«Τζέφρι...», άκουσε μια αντρική φωνή να φωνάζει το όνομά του...

-«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Τζέφρι γεμάτος αγωνία.

-«Έλα εδώ...» άκουσε την ίδια φωνή να του επαναλαμβάνει.

Μην έχοντας άλλη επιλογή και φοβούμενος μην συμβεί τίποτα χειρότερο μέσα στο ασανσέρ βλέποντας

τα φώτα του να τρεμοπαίζουν, έκανε τα πρώτα του δειλά βήματα έξω από αυτό. Περπάτησε προς το μέρος που έβλεπε το κόκκινο φως, προσπαθώντας να καταλάβει πού βρισκόταν, μα πνιγμένος στο πυκνό σκοτάδι με μοναδική πηγή φωτός το μέρος όπου κατευθυνόταν, δε μπορούσε να διακρίνει σχεδόν τίποτα!

Περνώντας μέσα από τις πόρτες, αντίκρισε σαστισμένους ένα χώρο που έμοιαζε με εκκλησία, με ζωγραφισμένες αναπαραστάσεις από τη γέννηση του Χριστού, την Ανάστασή Του, της βάπτισής Του και γενικότερα ό,τι θα μπορούσε να γιορτάσει ένας άνθρωπος! Δεξιά κι αριστερά του υπήρχαν κατασκευές που έμοιαζαν με στασίδια, μα παρατηρώντας καλύτερα, διαπίστωσε πως ήταν ξύλινες κούφιες κατασκευές, όπου μέσα τους υπήρχαν παρατεταμένα στην σειρά τεράστια παχιά γουρούνια!

Οι κατασκευές αυτές είχαν κανονικά πλάτη όπως και τα στασίδια, μόνο που εκεί έπαιζαν διάφορα αποσπάσματα από τη ζωή του Χριστού, περιτριγυρισμένο όμως από τεράστια χαρτονομίσματα με ανθρώπινα πόδια, που τον ακολουθούσαν όπου και αν πήγαινε. Κάθε φορά που τα χαρτονομίσματα Τον πλησίαζαν, πολλαπλασιάζονταν κάνοντας τα γουρούνια να μουγκρίσουν ευχαριστημένα!

Κοιτώντας ψηλά, ο Τζέφρι είδε να κρέμεται από το ταβάνι ένας ανάποδος σταυρός, στολισμένος με άπειρα Χριστουγεννιάτικα λαμπάκια.

-«Δεν είναι υπέροχα;» τον ρώτησε η φωνή του άγνωστου άντρα κάνοντας τον ήχο της να αντηχήσει στο χώρο.

Ο Τζέφρι στρέφοντας και πάλι το βλέμμα του μπροστά, αντίκρισε μια σκοτεινή φιγούρα που στεκόταν λίγα μέτρα πιο πέρα, κοιτώντας τον.

-«Ποιός είσαι; Τι είναι αυτό το μέρος;» ρώτησε με τρεμάμενη φωνή ο Τζέφρι.

-«Έλα τώρα, δεν με αναγνωρίζεις;» του απάντησε ξανά ο άγνωστος άντρας. Και αμέσως, έκανε μερικά βήματα μπροστά, για να εμφανιστεί το πρόσωπό του μέσα από το κόκκινο φως....

Ήταν ο Φρέντι!...

-«Μα... πώς είναι δυνατόν;» ψέλλισε ο Τζέφρι νιώθοντας κρύο ιδρώτα να πλημμυρίζει το μουδιασμένο από τον τρόμο κορμί του.

Μην πιστεύοντας στα μάτια του, είδε την άψυχη φιγούρα του Φρέντι να του μιλά. Το σώμα του ήταν γεμάτο πληγές και κοψίματα, ενώ το πρόσωπό του μελανιασμένο κατά το ήμισυ, και το υπόλοιπο σε κατάσταση αποσύνθεσης.

Κάνοντας να γυρίσει πανικόβλητος πίσω, με το που έκανε μερικά βήματα, αμέσως εμφανίστηκαν από το πουθενά μια αγέλη από αγριεμένα σκυλιά! Ο Τζέφρι

οπισθοχώρησε και γυρνώντας προς το μέρος του Φρέντι, τον εκλιπάρησε, να τον αφήσει να φύγει.

-«*Ξέρεις, έκανα μια σπουδαία ανακάλυψη!*», άκουσε να του λέει ο Φρέντι κοιτώντας τον στα μάτια. «*Ότι δεν υπάρχει κόλαση!*» του φώναξε ενθουσιασμένος. «*Γι' αυτό, αποφάσισα να φτιάξω εγώ μία...*» κατέληξε, απλώνοντας τα χέρια του διάπλατα, δείχνοντάς του ουσιαστικά το χώρο που βρισκόταν.

Ο Τζέφρι μη ξέροντας τι να πει, κοιτούσε μια τον Φρέντι και μία τα σκυλιά πίσω του.

-«*Κι εγώ τι θέση έχω εδώ μέσα;*» τον ρώτησε ο Τζέφρι συσσωρεύοντας όσο κουράγιο είχε.

Χαμογελώντας γεμάτος νόημα, αποκαλύπτοντας τα σάπια του δόντια, ο Φρέντι πλησίασε προς το μέρος του και του απάντησε.

-«*Μα φυσικά θα είσαι ο πρώτος μου φιλοξενούμενος! Δε χαίρεσαι με αυτή την πρωτιά;*» ρώτησε με μια τεράστια δόση ειρωνείας στα χείλη.

-«*Μα γιατί; Τι έκανα;*» τον ρώτησε απεγνωσμένα ο Τζέφρι πέφτοντας στα γόνατα κλαίγοντας.

-«*Μη ρωτάς εμένα... Αυτά ρώτα!*» του απάντησε με αδιαφορία ο Φρέντι δείχνοντάς του τα σκυλιά. «*Εκείνα σε ζήτησαν, όχι εγώ...*» του είπε κουνώντας τους ώμους του αδιάφορα. «*Και πίστεψέ με, τα έχεις τσαντίσει πάααααααα πολύ...*», κατέληξε και κατευθύνθηκε και πάλι προς τις σκιές, γυρνώντας του την πλάτη.

-«*Ας αρχίσει το σόου!*» ούρλιαξε ο Φρέντι χτυπώντας παλαμάκια κι αμέσως στο άκουσμά τους, η αγέλη

επιτέθηκε στον Τζέφρι, κάνοντάς τον κυριολεκτικά κομμάτια! Το μόνο που έμεινε από αυτόν, ήταν το χαρτί με τα υλικά που χρειαζόταν να ψωνίσει... τίποτε άλλο...

Η εξαφάνιση του Τζέφρι ήταν κάτι που ανησύχησε πολύ τον κόσμο, ειδικά επειδή συνέπεσε σε εορταστική περίοδο. Ξυπνώντας τους παλιές αναμνήσεις, οι ανήσυχτοι συγγενείς και φίλοι του έδωσαν άδεια στην αστυνομία να ανοίξουν και να ερευνήσουν το σπίτι του. Ήλπιζαν ότι ίσως έτσι να έβρισκαν κάποιο στοιχείο που θα τους οδηγούσε στην αιτία της εξαφάνισής του. Μα αυτά που ανακάλυψαν τους έκαναν να παγώσουν ολόκληροι.

Δεκάδες γούνες σκυλιών ήταν στολισμένες στους τοίχους, ενώ κάποιες από αυτές τις είχε κάνει και εσωτερικά χαλάκια πίσω από τις πόρτες του. Στην κουζίνα, είχε παρατεταγμένους πολλούς καταψύκτες στη σειρά, οι οποίοι φιλοξενούσαν κουφάρια σκύλων, γδαρμένα μα ακατέργαστα, περιμένοντας τη σειρά τους για να πάρουν το σωστό "*βάφτισμα*" του χοιρινού, αφού λάβαινε τέλος η ειδική επεξεργασία τους...

Οι αστυνομικοί συγκλονίστηκαν! Πώς ήταν δυνατόν αυτός ο καλοσυνάτος κύριος Τζέφρι, που όλοι ήξεραν στη γειτονιά, να κάνει κάτι τέτοιο; Ο ένας ειδικά, σκεφτόμενος πόσες φορές είχε ψωνίσει η γυναίκα του από το κρεοπωλείο του κυρίου Τζέφρι αυτό το "*καλό και οικονομικό εισαγόμενο κρέας*", άρχισε να κάνει εμετό.

Μα οι εκπλήξεις τους δε σταμάτησαν εκεί! Προχωρώντας στην κρεβατοκάμαρά του, βρήκαν κρυμμένο κάτω από το κρεβάτι ένα άλμπουμ γεμάτο αυτόματες φωτογραφίες που όλες απεικόνιζαν το ίδιο σοκαριστικό θέαμα: τον Τζέφρι σε ερωτικές πράξεις με σκυλιά κάθε λογής ράτσας, ακόμα και πολύ μικρόσωμα...

-«Ωστε γι'αυτό λοιπόν ο Τζέφρι δεν είχε παντρευτεί ποτέ και δεν είχε κάνει οικογένεια...» μουρμούρισε ένας αστυνομικός.

-«Κτηνοβάτης ο κύριος Τζέφρι... Ποιος να το περίμενε;» συμπλήρωσε αμέσως μετά ο άλλος, κοιτώντας κι αυτός το φωτογραφικό υλικό.

Φωτογραφίζοντας τα πάντα από το σπίτι, οι δύο άντρες έφυγαν από εκεί μέσα ενημερώνοντας τους ανωτέρους τους για το τι είχαν βρει. Στη συνέχεια ενημέρωσαν και τους συγγενείς του, οι οποίοι σοκαρισμένοι δε πίστευαν στα αυτιά τους. Σύμφωνα με τα τελευταία γεγονότα, ο Τζέφρι από αναζητούμενος μετατράπηκε πολύ γρήγορα σε καταζητούμενος και φυσικά όλοι όσοι τον γνώριζαν, όχι μόνο τον διέγραψαν από μέλος της οικογένειάς τους, αλλά ευχόντουσαν και να μην βρεθεί ποτέ.

Κόσμος πηγαινοερχόταν με αυτό το ασανσέρ. Ένα ασανσέρ που άλλοτε τους πήγαινε στον προορισμό τους και άλλοτε σε έναν προορισμό δίχως γυρισμό! Στην τεχνητή *Κόλαση* που τους οδηγούσε, τους υποδεχόταν πάντα ο Φρέντι, εξηγώντας με έναν σαδιστικά ήρεμο τόνο φωνής, τους λόγους που τους άξιζε να βρίσκονται εκεί κάτω.

Και βεβαίως, από τη στιγμή που τίποτα δεν είχε συμβεί μέσα στην καμπίνα του ασανσέρ, κανείς δεν είχε λόγο να το συνδέσει με τις εξαφανίσεις των ανθρώπων. Άρα κατά συνέπεια κανείς δεν ήλεγχε και τις κάμερες ασφαλείας μέσα σε αυτό!

-«Δεν είναι τρομακτικό να σε καταγράφουν όπου και αν πας;» ρώτησε μια γυναίκα τον σύζυγό της, κοιτώντας την κάμερα μέσα στο θάλαμο.

-«Και; Έχεις τίποτα να κρύψεις;» της απάντησε εκείνος δίχως καν να την κοιτάξει.

-«Όχι, αλλά... με ενοχλεί...» του αποκρίθηκε ξανά διστακτικά, μη μπορώντας να ξεκολλήσει τα μάτια της από την κάμερα.

Βγαίνοντας από το ασανσέρ, το ζευγάρι κατευθύνθηκε προς τα καταστήματα του 2^{ου} ορόφου, χαζεύοντας τις βιτρίνες τους. Κλείνοντας η αυτόματη πόρτα ξανά, ο θάλαμος ανέβηκε στον τρίτο όροφο, όπου άνοιξε τις πόρτες του για να υποδεχτεί τον άνθρωπο που το κάλεσε.

Ήταν μια ηλικιωμένη κυρία που το όνομα της ήταν Μπέρθα. Κυρία Μπέρθα, όπως την φώναζαν, ακόμα

από σεβασμό, κάποιιο από τους ενήλικους πια μαθητές της. Για πολλά χρόνια ασκούσε το επάγγελμα της δασκάλας και η αλήθεια ήταν ότι όσο ήταν νέα και δυνατή, ήταν πάρα πολύ αυστηρή, με ένα συνεχόμενα αυστηρό βλέμμα, κάτι που δε διέκρινες πια στο γερασμένο πρόσωπό της, που πλέον είχε μια γαλήνη και ηρεμία.

Από τα χέρια της είχαν περάσει χιλιάδες παιδιά, τα περισσότερα από τα οποία, δίδασκε τι σήμαινε αληθινή πειθαρχία, μέσω της *ξύλινης ράβδου*. Γι' αυτό και το παρατσούκλι της ήταν "Κυρία ράβδος", ένα παρατσούκλι που την έκανε να συνταξιοδοτηθεί πριν την ώρα της, όταν έδειρε πολύ άσχημα ένα μικρό κορίτσι, επειδή τόλμησε να τη διακόψει που μιλούσε.

Μπαίνοντας στο ασανσέρ η κυρία "Ράβδος", άφησε τα λιγοστά ψώνια της στο γυαλιστερό πλαστικό πάτωμα κι αμέσως πάτησε το κουμπί του ισογείου. Περιμένοντας σοβαρή κι ανέκφραστη όπως πάντα στη ζωή της, διαπίστωσε πως το ασανσέρ όχι μόνο δεν ελάττωνε ταχύτητα καθώς πλησίαζε στον προορισμό του, αλλά και το ψηφιακό καντράν αφού εμφάνισε το «0», συνέχισε να κατεβαίνει! Βλέποντας το παράξενο νούμερο «-1» να αναγράφεται, η κυρία Μπέρθα κοιτούσε γεμάτη απορία τις πόρτες που ετοιμάζονταν να ανοίξουν.

Σύντομα, με το που άνοιξαν οι αυτόματες πόρτες αντίκρισε το ίδιο θέαμα που είχε πρωτοδεί και ο Τζέφρι! Άκουσε κι εκείνη την ίδια φωνή να την καλεί,

πέρασε μέσα από τις τεράστιες ξύλινες πόρτες για να έρθει αντιμέτωπη με ένα εντελώς διαφορετικό θέαμα αυτή τη φορά, από αυτό που είχε δει ο Τζέφρι. Αν και το κόκκινο φως κυριαρχούσε παντού, οι κατασκευές που έμοιαζαν με στασίδια, είχαν αντικατασταθεί με τεράστιες φλεγόμενες τρύπες λάσπης, όπου μέσα τους υπήρχαν δεκάδες παγιδευμένες ψυχές ανθρώπων. Ουρλιαχτά και κραυγές κυριαρχούσαν παντού στο χώρο, προκαλώντας ανατριχίλες στη Μπέρθα.

-«*Βγάλτε το σκασμό! Έχουμε επισκέπτες, δεν το βλέπετε; Μου την τρομάζετε!...*» ακούστηκε μια επιβλητική όσο και ειρωνική φωνή να κυριαρχεί έναντι των άλλων σε όλο το χώρο.

-«Φρέντι;» αναφώνησε η Μπέρθα πλησιάζοντας προς το μέρος του.

-«*Επιτέλους, κάποιος που με αναγνώρισε αμέσως...*», αναφώνησε ευχαριστημένος ο Φρέντι.

-«*Θα αναγνώριζα την ηλίθια φωνή σου ανάμεσα σε χίλιες άλλες...*» του αποκρίθηκε με περίσσιο θάρρος η Μπέρθα.

Σοβαρεύοντας απότομα, ο Φρέντι την πλησίασε δείχνοντας αρκετά εκνευρισμένος.

-«*Πώς τολμάς να μου μιλάς έτσι, γερασμένο κουφάρι με κόκαλα;*» τη ρώτησε, δείχνοντάς της απειλητικά τα μακριά μαύρα νύχια του.

-«*Ακριβώς, μικρέ μου Φρέντι, το είπες και μόνος σου, είμαι ένα κουφάρι με κόκαλα. Δεν έχω κάτι να φοβηθώ...*» του απάντησε, αιφνιδιάζοντάς τον. «*Από μικρός ήσουν δειλός κι αδύναμος και όλα τα παιδιά σε έδερναν, επειδή δεν είχες το θάρρος να τους*

επιβληθείς! Ο μικρός κι ανυπεράσπιστος Φρέντι...», του είπε εκείνη γελώντας με ειρωνεία όπως τον καιρό που εκείνος ήταν παιδί κι αυτή η δασκάλα του.

-«Άντε λοιπόν, τι περιμένεις! Πάρε αυτό που θες!» του φώναξε με αυστηρότητα, αλλά και αδιαφορία.

Ο Φρέντι την κοιτούσε αμίλητος και σκεπτικός. Πρώτη φορά συναντούσε έναν άνθρωπο με τόση ψυχραιμία κι επιβλητική παρουσία. Συνήθως είχε να κάνει με κακές όσο και δειλές υπάρξεις, που το μόνο που έκαναν, ήταν να ικετεύουν για τη ζωή τους. Όχι όμως και η κυρία Μπέρθα. Αυτή ήταν εντελώς διαφορετική κι αυτό ήταν κάτι που του προκαλούσε το ενδιαφέρον.

-«Ξέρεις... ποτέ δεν έχει φύγει κανείς ζωντανός από εδώ μέσα...» της είπε με ήρεμη φωνή.

-«Φρέντι, αυτό που έχεις εδώ, δεν ξέρω πώς το ονομάζεις, μα πρόσεχε, γιατί παίζεις με κόσμους που είναι πάνω από τις δυνάμεις σου...», του είπε κοιτώντας τον με ένα ύφος όλο νόημα.

-«Μα ακόμα δεν κατάλαβες τι συμβαίνει, γριά; Όλα αυτά που μας μάθαινες όταν ήμαστε μικροί, απλά δεν υπάρχουν!» ξεκίνησε να της λέει, αλλάζοντας εντελώς το ύφος του. «Γι'αυτό κι εγώ δημιούργησα τη δική μου Κόλαση! Και πίστεψέ με, υπάρχει χώρος για πολλούς σαν εμένα...», είπε δείχνοντας τις φλεγόμενες τρύπες με τις καταδικασμένες -από αυτόν- ψυχές.

-«Αυτό που δεν κατάλαβες ποτέ, Φρέντι, είναι ότι μια ψυχή χαμένη, στο τέλος βρίσκει πάντα τον αληθινό της δρόμο. Αν δεν κοιμόσουν στα μαθήματά μου, θα το θυμόσουν αυτό! Και η δικιά σου ψυχή, αγόρι μου,

διάλεξε το δρόμο της. Οπότε, το μόνο που μένει, είναι να καθείς μια για πάντα μέσα σε αυτόν. Μόνο που εκεί ΔΕΝ θα είσαι πια μόνος σου».

-«Τί εννοείς γι'αυτό;» ρώτησε ο Φρέντι.

-«Εγώ έχω καταλάβει τα λάθη μου κι έχω μετανοήσει γι'αυτά εδώ και πολύ καιρό. Οι επιλογές μου έφεραν το σώμα μου εδώ που βρίσκομαι τώρα, η ειλικρινής μετάνοιά μου όμως, θα πάει την ψυχή μου κάπου αλλού. Κατάλαβες ποια είναι η διαφορά μας τώρα;»

Ξεσπώντας σε υστερικά γέλια, ο Φρέντι σταμάτησε απότομα κοιτάζοντάς την κατάματα.

-«Αυτό θα το δούμε!» ούρλιαξε μπροστά στο πρόσωπό της κι αμέσως μετά, την έσπρωξε με δύναμη σε έναν από τους λάκκους του, μα η Μπέρθα σταμάτησε λίγο πριν πέσει μέσα.

-«Πως;» αναφώνησε ο Φρέντι εκνευρισμένος.

-«Όταν κάποιος μετανοεί, μικρό μου αγόρι, τότε έχει μέσα του ένα μικρό κομμάτι του Θεού, αρκετό όμως για να καταστρέψει χαοτικούς κόσμους σαν και το δικό σου!» του απάντησε ερχόμενη προς το μέρος του.

Ο Φρέντι έκανε μερικά βήματα πίσω, βλέποντάς την να τον πλησιάζει με αργά αλλά σταθερά βήματα. Φτάνοντας πια απέναντί του, σήκωσε το χέρι της και άγγιξε με αυτό το σάπιο κούτελό του.

-«Το ερώτημα είναι αν ΕΣΥ μετανοείς για ό,τι έχεις κάνει;» είπε κι ένωσε τα λόγια της να του καίνε συθέμελα την ψυχή.

-«ΠΟΤΕ!» ούρλιαξε εκείνος προσπαθώντας να πάρει το χέρι της μακριά του. Μα ήταν σαν κολλημένο πάνω

στο μέτωπό του, μη μπορώντας να το κουνήσει ούτε χιλιοστό.

-«Τότε, άντε στον κόσμο που πραγματικά ανήκεις... Σε μια αληθινή *Κόλαση!*» του απάντησε εκείνη.

Σχεδόν ταυτόχρονα, ξεπρόβαλε από το σώμα της ένα εκτυφλωτικό φως, που η δύναμή του άρχισε να τραντάζει ολόκληρο το μέρος που βρισκόντουσαν!

Η ψυχή του Φρέντι, παγιδευμένη στο φως αυτό, άρχισε να πάλλεται ολόκληρη κι αμέσως μετατράπηκε σε μια τεράστια μαύρη τρύπα, που ρουφούσε μέσα της κάθε σπιθαμή από τον κόσμο που είχε δημιουργήσει. Το μόνο που έμενε ακλόνητα στη θέση του, ήταν η Μπέρθα...

Σαν τυφώνας με τη λεπτή γραμμή του να καταλήγει στο κέντρο της χαστικής ύπαρξης του Φρέντι, βύθιζε μέσα της το κόκκινο φως, τις χαμένες ψυχές που είχε καταδικάσει, τους πύρινους λάκκους μέχρι που στο τέλος χάθηκε και ο ίδιος! Κι αφού εξαφάνισε κυριολεκτικά τα πάντα, το μόνο που έμεινε στο τέλος, ήταν μονάχα το πυκνό σκοτάδι.

-«Τετέλεσται...» ψιθύρισε η Μπέρθα κι αμέσως σωριάστηκε εξαντλημένη κάτω.

* * * * *

-«Πού βρίσκομαι;» άκουσαν οι γιατροί τη φωνή της Μπέρθα, ύστερα από αρκετές ώρες που βρισκόταν διασωληνωμένη σε μηχανήματα.

-«Συνήλθε!» άκουσε άγνωστες προς αυτήν φωνές να λένε, νιώθοντας έναν αρκετά δυνατό πονοκέφαλο.

-«Πού βρίσκομαι;» επανέλαβε εκείνη ξανά.

-«Ηρεμήστε, είστε σε καλά χέρια», άκουσε να την καθησυχάζει μια γυναικεία φωνή.

-«Σας βρήκαν σε κωματώδη κατάσταση στο πάτωμα ενός ασανσέρ και σας έφεραν αμέσως στο νοσοκομείο. Είστε πολύ τυχερή, κυρία μου!» της είπε μια άλλη φωνή, αντρική αυτή τη φορά.

Προσπαθώντας να ανοίξει τα μάτια της, ένιωσε ένα δυνατό τσούξιμο, αμέσως μόλις αντίκρισε το δυνατό λευκό φως του νοσοκομείου. Γρήγορα όμως, εξοικειώθηκε με αυτό και κοίταξε γεμάτη περιέργεια το χώρο γύρω της.

-«Μην κινείστε, σας παρακαλώ, ακόμα δεν έχετε συνέλθει πλήρως, αλλά γρήγορα θα γίνει κι αυτό! Είστε πολύ δυνατή γυναίκα, το ξέρετε;» τη ρώτησε ο γιατρός, μη μπορώντας να καταλάβει πως ήταν δυνατόν, μια τόσο ταλαιπωρημένη, γερασμένη και κατά συνέπεια αδύναμη γυναίκα, να αντέξει ένα τόσο δυνατό εγκεφαλικό, όπως θεώρησαν ότι είχε περάσει!

-«Ναι το ξέρω», του απάντησε η Μπέρθα χαμογελώντας κι έγειρε το κεφάλι της να ξεκουραστεί.

Πλέον ήξερε πάρα πολύ καλά, ότι υπήρχε τόσο ο Παράδεισος όσο και η Κόλαση. Κι ότι οι πράξεις των ανθρώπων ήταν αυτές που καθόριζαν την είσοδό τους στις Πύλες κάποιου από αυτά τα δύο. Ακόμα και μετά το θάνατο, ο Θεός μας δίνει την ευκαιρία να μετανοήσουμε... Τόση είναι η αγάπη του για εμάς... Όταν όμως, μια ψυχή είναι χαμένη, τότε δε μπορεί να υπάρξει καμία λύτρωση γι'αυτή, παρά μόνο το

απύθμενο σκοτάδι... τόσο πυκνό, όσο του υπογείου,
όπου πέρασε κάποια χρόνια της ζωής του ο Φρέντι...

ΤΕΛΟΣ